

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXII Nr. 7-8

IULIE—AUGUST 1954

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Tot așa să lumineze și lumina voastră

Invățăturile lui Isus Hristos, prezentate poporului erau presărate cu multe ilustrațiuni și exemple luate din natură. Acest fel de a învăța, interesa și atrăgea foarte mult pe ascultătorii Săi. Încă din zorii zilei, când razele calde ale soarelui împrăștiase deja și ultimele umbre ale întunericului nopții, poporul se adunase la El pe munte. Lumina strălucitoare a soarelui scâldea pământul, iar apele lacului Galileii reflectau razele aurii, făcând ca fiecă firea de iarbă și fiecă floare să scînteieze sub picăturile de rouă ale dimineții. Mărmurul pîrîiașului ce se cobora năvalnic de pe munte, se îngîna cu ciripitul vesel al păsărelelor zglobii ce zburau vesele printre crengile înverzite ale copacilor. În atmosferă plutea mirosul ozonat al ierbii și al miilor de flori ce răspîndeau din belșug parfumul lor plăcut. Privind la soarele ce se ridica asemenea unui glob auriu de foc, Isus Hristos, Se îndreptă spre ucenicii Săi, și le zise: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe munte, nu poate să rămîna ascunsă, și oamenii n-au primit lumina ca să o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic să lumineze tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri“. Mat. 5, 14-16.

În viața adevăraților creștini, din toate veacurile, cuvintele și învățăturile lui Isus Hristos, și-au găsit o deplină aplicare. Ele au fost o lumină și o binecuvîntare pentru toți cei din jurul lor. Ca o cetate așezată pe munte, ce stă mereu în văzul tuturor, așa este și viața copiilor lui Dumnezeu. Ca și razele soarelui ce pătrund pînă în cele mai îndepărtate locuri ale pământului și fac să se împrășteie negurile nopții, așa este și influența cea bună a creștinilor sinceri și temători de Dumnezeu. Oriunde ei s-ar afla și oricare ar fi ocupația lor, ei trebuie să fie o lumină și o binecuvîntare pentru toți semenilor. Fie că muncesc pe ogoarele lor, singuri sau împreună cu alții, fie că lucrează în uzini în uruitul asurzitor al motoarelor, în laboratoare, în birouri, în cooperative, și în oricare alt departament al muncii, ei trebuie să fie un exemplu și să strălucească ca niște adevărate lumini. Mai mult și mai de preț decît parada de cuvinte sunt faptele ce dovedesc hărnicie, cinste, lealitate, ordine, simțul de răspundere și dragoste de tot ce este frumos și bun, așa cum se exprimă și apostolul Pavel: „Incolo frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de

primit, orice faptă bună și orice laudă aceea să vă însuflețească“. Filipeni 4, 8.

Dela unul dintre pastorii noștri am primit o scrisoare din care redau pe scurt cele întîmplate.

În aceea scrisoare se spune că gestionarul unei cooperative pierduse o sumă de bani — sumă ce a fost găsită de unul dintre credincioșii noștri adventiști, fiul prezbiterului din aceea Comunitate. Acest tînăr, nu s-a lăsat ispitit să-și însușească suma de bani pe care o găsisese, ci s-a prezentat imediat organelor locale ale Sfatului Popular și Miliție, cărora le-a povestit cele întîmplate. Desigur autoritățile cunoșteau cazul căci cele pierduse suma aduseseră la cunoștință lucrul acesta. Gestionarul cooperativei a fost imediat chemat, și împreună cu Președintele și Secretarul Sfatului Popular și Plutonierul de Miliție, au mers la casa respectivă și în fața lor s-a numărat și s-a predat gestionarului suma de 1.401.— lei, așa după cum reținea și de pe notița ce se afla în pachetul cu bani.

Tînărul acesta a îndeplinit întocmai cuvintele lui Isus Hristos spuse în predica de pe munte, — cuvinte care constituie regula de aur pentru toți adevărații creștini: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel: căci în aceasta este cuprinsă legea și profeții“. Mat. 7, 12.

Aceste fapte de iubire, de cinste și de respect pentru lucrul altuia, vorbesc mai mult decît multe cuvinte trimbițate dar fără a fi puse în practică în viața de toate zilele.

„Să ne aducem aminte că o viață de adevărat creștin este argumentul cel mai puternic care poate fi adus în favoarea creștinismului. Nici toate cărțile scrise la un loc, nu sunt în stare să țină locul unei vieți sfinte. Oamenii vor crede nu ceea ce predică predicatorul ci ceea ce trăiește Comunitatea. Prea adesea predica ținută dela amvon este combătută de predica ținută de viața aceluia care pretinde a crede adevărul“. E. G. White.

Iubiți frați, după cum vă străduiți să fiți cei mai buni creștini, tot la fel vă îndemnăm să luați parte cu tot elanul creștinesc la lucrările benevole și folositoare, la toate planurile elaborate de autoritățile locale pentru buna gospodărire și înfrumusețare a satelor și orașelor în care locuiți. Străduiți-vă să fiți cei dintîi și cei mai harnici la muncile voastre. Îndepliniți la timp și în cele mai bune condițiuni lucrul încredințat, ținînd seama nu

numai de cantitatea dar și de calitatea lucrului ce iese din mâinile voastre.

Să ascultăm cu luare aminte cuvintele Domnului Isus Hristos Mântuitorul nostru, și să ne străduim ca ele să-și găsească o deplină împlinire în viața noastră ori-

unde ne-am afla: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri“.

M. MANEA

De culmea primului deceniu

BUCURIA NOASTRA

Și creștinii Adventiști de Ziua a Șaptea din R. P. R. simt cum o năvală de sentimente le umple inima la data de 23 August a acestui an, ca și toți ceilalți loiali cetățeni ai țării. Căci mare și hotărâtoare a fost ziua de 23 august 1944. Ea a însemnat schimbări uriașe în viața poporului muncitor al țării, deschizând drumuri și orizonturi luminoase tuturor fiilor ei.

Pentru creștinii Adventiști de Ziua a Șaptea, ea a însemnat zdrobirea cătușelor cu care fuseseră ferecați, deschiderea porților temnițelor în care fuseseră asvârliți, alungarea amenințărilor de tot felul cu care erau urmăriți zi și noapte. Pentru ei a însemnat primirea din nou a libertății de a servi lui Dumnezeu potrivit cu îndrumările conștiinței lor luminate de învățăturile Sfințelor Evanghelii.

ZILE DE SUFERINȚĂ

Înainte de memorabila zi de 23 august 1944, creștinii Adventiști de Ziua a Șaptea fuseseră supuși ca și mulți alți cetățeni ai țării noastre, — de altfel sinceri, — la rigorile aspre ale unor legiuiri discriminatorii. Pentru că ei doreau să servească lui Dumnezeu într-un chip pe care îl considerau singurul corespunzător cu directivele clare ale Intemeietorului religiei creștine, și pentru că nu considerau că trebuie să se supună orbește unor rîndueli și practici religioase contrarii, au avut de ales între înăbușirea glasului conștiinței lor și între suferințele aduse de invinuirea nedreaptă că ar fi fost dușmani ai țării și ai neamului.

Mii de credincioși adventiști de ziua a șaptea au fost amenințați cu alungarea din țara unde se născuse, au fost țirîți pe drumuri pela tribunalele militare, au fost insultați, batjocoriți și chinuiți pentru credința lor religioasă. Ei au fost osîndiți la mulți ani de închisoare, la temniță grea, ba unii au fost chiar condamnați la moarte și executați. Familiile au fost împrăstite; tatăl într-o închisoare, mama în alta, copiii rămași fără sprijin și mîngiere pe unde s-au mai putut și ei adăposti. Domnia teroarea în țară.

Dacă cineva îndrăznia să le ia apărarea el însuși era osîndit ca apărător al dușmanilor neamului și al țării. Puțini, dar cu adevărat prețioși au fost aceia care au mai ridicat glasul să le ia apărarea. Aceștia s-au dovedit vrednici de răspunderile unor vremuri noi.

Urmăriți, huliți, batjocoriți și chinuiți, oftatul și lacrimile lor se puteau îndrepta numai către Dumnezeu, „Care“, — după cum spune Sfînta Scriptură, — „nu doarme nici nu dormitează“. Strigătul rugăciunii credincioșilor era atît de asemenea cu acela din Psalmul 88, încît pare că e o reproducere a lui:

„Doamne, Dumnezeul mîntuirii mele, ziceau ei.
Zi și noapte strig înaintea Ta!
S-ajungă rugăciunea mea înaintea Ta!
Ia aminte la cererile mere;
Căci mi s-a săturat sufletul de rele,
Și mi se apropie sufletul de mormînt.
Sînt pus în rîndul celor ce se pogoară în groapă,
Sînt ca un om care nu mai are putere.

Stau întins printre cei morți.

Ca cei uciși și culcați în mormînt,

De care nu-ți mai aduci aminte...

Ai îndepărtat dela mine pe toți prietenii mei,

M-ai făcut o pricină de scîrbă pentru ei;

Sînt închis și nu pot să ies.

Mi se topesc ochii de suferință;

În toate zilele Te chem, Doamne,

Și-mi întind mâinile spre Tine!...

Domne eu Îți cer ajutorul,

Și dimineața rugăciunea mea se înalță la Tine.

Pentruce, Doamne, lepezi sufletul meu?

Pentruce îmi lăscunzi fața Ta?...

Ai depărtat dela mine pe prieteni,

Și cei de aproape ai mei s-au făcut nevăzuți“

Vers. 1—5, 8, 9, 13, 14, 18.

CERCETARE DE SINE

Zilele acelea au fost zile de adîncă cercetare de sine a servilor lui Dumnezeu și a tuturor credincioșilor. Îngrijorarea că purtarea lor necuvenită a atras eventual mînia lui Dumnezeu, făcea ca sentimentele inimii lor să fie ca acelea descrise de proorocul Isaia: „Așteptăm lumina, și iată întunerecul, lucirea, și umblăm în negură“. Bîjbîim ca niște orbi dealungul unui zid, bîjbîim ca cei ce n-au ochi, ne poticnim ziua nameaza mare ca noaptea, în mijlocul celor sănătoși sîntem ca niște morți. Mormăim cu toții ca niște urși, ne vîităm ca niște porumbel, așteptăm izbăvirea, și nu este, așteptăm mîntuirea, și ea este departe de noi. Căci fărădelegile noastre sînt multe înaintea Ta, și păcatele noastre mărturisesc împotriva noastră; fărădelegile sînt cu noi și ne cunoaștem nelegiuirile noastre“. Isa. 59, 9—12.

SCHIMBARI FERICITE

Dar lacrimile și suspinurile lor, precum și hotărîrea lor de a rămîne credincioși convingerilor lor religioase nu au fost zadarnice.

Asupritorii și persecutorii popoarelor au fost lipsiți de puterea lor, iar cei chinuiți au fost lăsați liberi să ducă un trai mai bun lipsit de oprimare.

Prin mîna celor puși de Dumnezeu să facă lucrul acesta, pe lîngă marile îndreptări sociale pe care le-au făcut după data de 23 august 1944, — s-a recunoscut și credincioșilor Adventiști de Ziua a Șaptea, — ce de altfel tuturor celorlate culte din R.P.R. — libertatea de a se organiza și a funcționa potrivit cu propriile lor principii.

Au trecut dela data de 23 august 1944 zece ani, și sufletul ne este plin de recunoștințe către Bunul Dumnezeu și de dragoste către Cîrmuirea din țara noastră, pentru tot binele pe care l-am putut simți, ca organizație bisericească, în tot timpul acesta. Pentru noi Cîrmuirea poporului muncitor a însemnat redarea vieții bisericești și asigurarea liberei funcționări a culturii. Noi credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea înălțăm nestingheriți de nimeni rugăciunile noastre către Dumnezeu potrivit cu convingerile noastre religioase și ținem cultul nostru cu specificul pe care îl avem potrivit învățăturilor Sfințelor Scripturi. Cei peste două sute de deservenți cultici adventiști de ziua a șaptea îndeplinesc

O nouă victorie

Opt ani s-a scurs, și în tot acest răstimp Indochina a sîngerat din greu, sfîșiată de un crud război impus unor oameni care nu aveau altă vină decît aceea de a fi dorit să trăiască liber și să-și conducă ei înșiși treburile pămîntului strămoșilor, fără de amestecul altora, care erau străini cu totul de glia și de aspirațiilor lor.

Dar glasul milioanei de oameni din aceste părți ale lumii nu s-a pierdut neuzit, ci el a fost prins de toți sincerii apărători ai cauzei păcii și libertății din lumea întreagă și făcut să răsună cu putere pretutindeni, cerînd să facă dreptate poporului indochinez.

Iată că aceste forțe ale păcii, cărora zi de zi se alătură mereu și mereu oameni de bine de pretutindeni, au putut să vadă cum strădania continuă de ani, începe să ia chipul realizărilor mărețe spre fericirea omenirii sub oblăduirea minunată a păcii. Așa se ajunsese la întîlnirea de la Berlin a miniștrilor de externe a celor patru mari puteri și ca rezultat al acestei conferințe urmă aceea de la Geneva, mult mai lărgită spre care erau îndreptate privirile întregii omeniri.

Indelungatele consfătuiri ținute la Geneva timp de luni de zile au dezvăluit un fapt, și anume că forțele păcii au

biruit, făcînd să fie înțeles că pacea este o necesitate, că se merită a se depune orice osteneală pentru a înlătura războiul și că este cu puțință o înțelegere acolo unde este o voință de apropiere și de găsire a căii păcii. Dar încă cei care au urmărit desfășurarea lucrărilor conferinței de la Geneva, au putut desprinde clar aportul primordial pe care Uniunea Sovietică l-a adus întru ajungerea scopului final al acestei confrințe și anume: Pacea în Indochina.

Noaptea de 20 spre 21 iulie 1954, cînd în Palatul Națiunilor de la Geneva s-au semnat acordurile ce atrag după sine încetarea focului în Vietnam, Laos și Cambodge și recunoașterea dreptului de viațuire liberă a cetățenilor acestor țări prin independența lor, aduse un motiv de bucurie de nedescris în fiecare colț de lume.

Cu această nouă victorie, cu restabilirea păcii în Indochina, se învederează tot mai mult că în fața forțelor păcii încep să cadă una cîte una redutele amenințătoare de nou prăpăd al omenirii, odată cu aceasta aducîndu-se siguranța zilelor viitorului, ceea ce trezește nîvna spre înfăptuiri tînzînd spre tot ce înseamnă fericire.

RED.

Studii biblice

SABATUL BIBLIC

1. Ce-au făcut copiii lui Israel în pustia Sin, înainte de a ajunge la muntele Sinai? Exod. 16, 1—3.

2. Dîndu-le făgăduința despre mană, ce-a voit Dumnezeu să vadă cu acea ocazie? vers. 4.

3. Care era porunca cu privire la Sabatul închinat Domnului? vers. 26.

4. Fiindcă unii au ieșit să adune mană și în ziua a șaptea, ce mustrare le-a făcut Dumnezeu? vers. 28.

„Sabatul a fost încorporat în legea dată pe Sinai, dar n-a fost atunci făcut cunoscut ca zi de odihnă pentru înțîia dată. Poporul Israel avea cunoștință de el înainte de a veni la Sinai. Pînă să ajungă acolo, ei au ținut Sabatul. Cînd unii l-au profanat, Domnul i-a mustrat și a zis: „Pînă cînd aveți de gînd să nu păziți poruncile și legile Mele?”

5. Cum este numită în Sfînta Scriptură ziua dinaintea zilei Sabatului? Marcu 15, 42.

6. Ce va face adevăratul păzitor al Sabatului biblic în ziua numită a pregătirii? Exod. 16, 22, 23.

„Vinerea, pregătirea pentru Sabat să fie terminată. Vedeți ca toate hainele să fie curate și gătitul mîncărilor terminat. Ghetele să fie lustruite și baia luată. Lucrul acesta se poate face. Dacă faceți aceasta ca regulă puteți să o și împliniți... Îndeosebi să ne străduim pentru ținerea începerii și încheerii Sabatului. Amintiți-vă că fiecare minut din Sabat este un timp consacrat și sfînt... Ținerea cu sfințenie a Sabatului pentru Domnul, înseamnă veșnică mîntuire. Dumnezeu zice: „Voi onora pe cel ce mă onorează”. (I. Sam. 2, 30.)

7. Ce întrebare i s-a pus cu o ocazie lui Isus, în legătură cu ziua de Sabat? Mat. 12, 10.

8. Care a fost răspunsul dat de Domnul Hristos? vers. 11, 12.

„Dumnezeu a dat omului șase zile în care să lucreze și el cere ca lucrarea lor să fie săvîrșită în cele șase zile de lucru. Se îngăduie ca în Sabat fie făcute fapte pe care le cere necesitatea sau fapte de milă, căci bolnavii și suferinzi trebuie să fie întotdeauna îngrijiți, dar trebuie evitat cu strictețe orice lucru nefolositor”. — E. G. White.

9. Cînd se va bucura credinciosul de binecuvîntarea Sabatului Biblic? Isaia 58, 13, 14.

10. Ce zice Isus Hristos despre legea din care face parte porunca a patra? Mat. 5, 17, 18.

„Atîta vreme cît cerurile și pămîntul există, Sabatul va fi și mai departe un semn al puterii Creatorului. Și atunci cînd Edenul din nou va înflori pe pămînt, ziua sfîntă de odihnă a lui Dumnezeu, va fi onorată de toți cei ce sînt sub soare. „În fiecare Sabat”, locuitorii pămîntului nou slăvit vor veni „să se închine înaintea Mea, — zice Domnul”.

JERTFA DE LAUDA

1. Ce spune psalmistul despre cîntarea de laudă? Ps. 33, 1.

2. Care era una din jertfele pe care le putea aduce credinciosul în vechea dispensațiune? Lev. 3, 1.

3. Ce a făcut unul din cei zece leproși vindecați? Luca 17, 15, 16.

4. Ce constatare regretabilă a făcut Domnul Hristos cu acea ocazie? vers. 17, 18.

„Cînd cei zece leproși au venit la Isus pentru vindecare, El i-a îndemnat să meargă și să se arate la preot. (Urmare în pagina 13)

slujba lor cu recunoașterea autorității de Stat ca și ceilalți slujitori bisericesti ai altor culte. Seminarul nostru teologic funcționează cu recunoaștere oficială în chiar Capitala Țării, în clădirile Cultului. Publicația Cultului care apare regulat dă credincioșilor studiile biblice pe care le folosesc la Școala de Sabat în cadrul serviciului divin. În fiecare an pe baza planificării de Stat, se repartizează și Cultului nostru material de care Cultul are nevoie, atât din cele necesare pentru publicații cit și materiale de construcție necesare caselor de Rugăciune. Credincioșii adventiști de ziua a Șaptea se bucură de aceleași drepturi ca și toți ceilalți cetățeni ai țării atât din punct de vedere civil cit și din punct de vedere politic. Ei pot îndeplini funcțiuni în organizațiile și întreprinderile Statului cu respectarea specificului credinței lor, au dreptul de a alege și de a fi aleși în sfaturile legislative și administrative. Școlile de orice grad le stau la îndemână fiind la fel apreciați ca orice alți cetățeni care corespund din punct de vedere al școlii respective. Asigurările Sociale nu fac nici o deosebire pentru bolnavii sau bătrânii adventiști de ziua a șaptea satisfăcându-i ca pe toți ceilalți îndreptățiți la bunele lor oficii.

Pentru cineva care a cunoscut numai împrejurările actuale ale vieții în țara noastră poate că lucrurile par normale și poate chiar se miră că pot fi menționate; dar pentru noi cei cari am avut de trăit viața de veșnică amenințare cu suprimarea dreptului de trai ele apar tot atât de strălucite ca și pentru acela care vreme îndelungată a fost ținut la întuneric și apoi i se dă posibilitatea să se bucure în voie de lumina binefăcătoare a soarelui.

BUNA ÎNTELEGERE

Am putea vorbi mult despre realizările democrației populare în domeniul industrial și economic, și pentru aceasta cărți întregi nu ar fi îndestulătoare. Noi le vedem cu ochii și le simțim la tot pasul. Însă o latură care nouă ni se pare cel puțin tot atât de grandioasă ca și aceea industrială și economică este a relațiilor noi dintre minoritățile naționale și în deosebi a relațiilor noi dintre diferitele culte religioase aflătoare în țara noastră.

Odată dispărut substratul material care ațita egoismul exploatare, au dispărut și vechile dușmăni dintre diferitele culte religioase.

Legea fundamentală a Statului nou nu mai face nici o deosebire între culte mari și culte mici, între cele zise istorice și între cele oarecum mai noi. Ele au fost prilejuri foarte mișcătoare de întâlnire atât între șefii cultelor existente în țară și între persoanele cu răspundere regională, rațională și chiar locală. Nu puțini au fost aceia care la asemenea întâlniri au preamărit pe Dumnezeu pentru asemenea posibilități de întâlnire când vechia ură interconfesională nu mai există. În loc să-și arunce unii altora felurite acuzații foarte obișnuite pe vremuri, exclamarea sufletului și cîntecul lor era: „Iată, ce plăcut și dulce este să locuiască frații împreună!“ Ps. 133, 1.

IN APARAREA PACII

Iar acolo unde este iubire, este și conlucrare. Mult spor la lucru constructiv a însemnat dispariția vechilor gelozii și manifestări de ură interconfesională între deservenții acestor culte. Exemplu strălucit ne-au dat deservenții cultici din U.R.S.S. adunați în consfătuire la Moscova în mai 1952. Patriotismul lor cald și vederile lor largi de frățietate universală s-au revărsat pretutindeni arătându-ne cum trebuie să ne comportăm și noi. În apelul adresat cu prilejul acela bisericilor, comunităților religioase, clerului și credincioșilor de toate confesiunile din întreaga lume, după ce s-a ară-

tat că pericolul amenințător cu noi nenorociri nu pornește din rîndul acelor care luptă pentru pace, s-a spus între altele: „Adresăm apelul nostru în primul rînd creștinilor, spunîndu-le: Răspunderea voastră pentru cauza menținerii păcii este deosebit de mare, deoarece primejdia războiului emană de la guverne care și zic creștine. Este adevărat că aceeași împrejurare vă dă posibilitatea să serviți cu cel mai mare succes cauza menținerii păcii... Și atunci cînd veți avea curajul necesar să influențați opinia publică să incline spre pace... veți preîntîmpina reproșul din partea popoarelor de alte religii că viața voastră nu corespunde cerințelor religiei creștine“. „Încheierea apelului vorbește atât de mișcător: „Atunci norii prevestitori de furtună care acoperă acum cerul se vor revărsa asupra pămîntului nu sub formă de smolă fierbinte, nu sub forma grindinii distrugătoare a bombelor atomice, și nici sub forma miliardelor de insecte infectate cu boli, ci sub formă de rouă înviorătoare a bunăvoinței care va hrăni cu sevă semințele păcii semănate de noi în inimile oamenilor“.

În lumea sătulă de ororile războiului, chemarea la pace și bună înțelegere între popoare și-a găsit un puternic ecou. Un avînt deosebit a luat activitatea aceasta și prin deservenții cultici din țara noastră. Lîngă toți ceilalți, și creștinii adventiști de ziua a Șaptea din R.P.R., credincioși și pastori, și-au făcut cu rîvnă partea lor în apărarea acestui bun suprem: pacea. În Sfintele Scripturi stă scris: „Și roada dreptății este semănată în pace pentru cei ce fac pace“. (Isa. 3, 13). Astfel dar creștinii adventiști au înțeles și ei că trebuie nu numai să dorim pacea, dar să o și apărăm, deasemenea să facem totul pentru a paraliza forțele dușmăniei, urei și ațitării la război. Adventiștii de Ziua a Șaptea din R.P.R. s-au alăturat la această acțiune universală. Și ei au înălțat rugăciuni pentru încetarea vărsărilor de sînge, și ei au alăturat glasul lor la solicitarea universală, și au participat la lucrările constructive ale păcii. Mare a fost și bucuria noastră că s-a putut opri măcelul care bîntuia în Coreea și în Indochina. Au lăudat pe Dumnezeu pentru ajutorul dat, am izbucnit în cîntece de bucurie.

PACE ȘI PRIETENIE

În deceniul pe care acum îl încheiem în viața nouă de democrație populară a țării noastre, lîngă alte uriașe și nemai trăite pînă aci întîmplări, am avut parte să salutăm în inima țării și întîlnirea Congresului Mondial al tineretului iubitor de pace și prietenie. Acestea au fost zile ce nu se pot uita. Toți am participat la facerea pregătirilor de primire și cu toți ne-am bucurat de frumusețea primirii zecilor de tineri în Capitala Țării noastre. Cîntecele lor de pace răsună încă, iar dorința lor, după pace se împletește cu dorința noastră a tuturor.

La încheierea primilor zece ani de la data memorabilă de 23 august 1954, noi credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea din R.P.R. ținem să înălțăm glasul nostru de bucurie și recunoștință alături de toți cetățenii loiali ai țării noastre.

Ne consacram din nou Bunului Dumnezeu care ne-a ajutat să scăpăm de sub teroarea care domnea cu zece ani în urmă și ne-a ajutat să vedem zile de libertate pentru Cultul nostru. Ii aducem închinarea noastră sinceră.

În acelaș timp ținem să asigurăm pe concetățenii noștri cu care în toți anii aceștia am trăit viața cea nouă, că și noi ca și ei sintem sinceri apărători ai păcii și ne străduim ca și ei pentru tot ceea ce înseamnă progrese și bună stare a celor ce muncesc.

Întemeiați pe învățăturile Sfintelor Scripturi, ținem să asigurăm și înalta Cîrmuire a țării noastre că noi și pe mai departe vrem să fim cetățeni loiali și că vrem să ne străduim și noi a fi între cei dintîi în fapte bune.

D. FLOREA

Pe drum au fost curățați, dar numai unul dintre ei s-a întors să-I dea slavă. Ceilalți au mers în drumul lor, uitând de Acela care-I făcuse sănătoși. Cîți fac astăzi la fel!"

5. Ce este bine să facem pentru tot ce primim ca binecuvîntare? Col. 3, 15.

6. Care ar trebui să fie starea sufletească continuă a celui credincios? vers. 16.

„Dumnezeu dorește ca laudele noastre să se înalțe către El, deosebite după individualitatea noastră: Toate aceste recunoașteri prețioase pentru lauda slavei harului Său, cînd sînt susținute de o viață curat creștinească, au o putere de neînvingere”.

7. Care este voia lui Dumnezeu cu privire la noi? I. Tes. 5, 18.

„Asemenea poporului Israel (din vechime), să ridicăm pietrele de amintire, și să înscrîm pe ele povestirea prețioasă a celor făcute de Dumnezeu pentru noi. Și cînd revizuiim felul lui de purtare față de noi, în peregrinajul nostru, să spunem din inimi pline de recunoștință: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?”

8. În numele cui să înalțe credinciosul mulțumirile sale către Tatăl? Efes. 5, 19, 20; Col. 3, 17.

9. Cum numește apostolul Pavel, lauda buzelor noastre? Ebrei 13, 15.

10. Ce se cade să aducă credinciosul lui Dumnezeu odată cu lauda buzelor sale? Lev. 7, 29 u.p.

11. Cum privește Dumnezeu la jertfa noastră de mulțumire? Ps. 50, 23.

SFINTA SCRIPTURA

1. Cum sînt numite, de obicei, sfintele cărți ale Bibliei? Luca 4, 21; Mat 21, 42 pr. p.

Cuvîntul „Scriptură” sau „Scripturi” este folosit adesea în Biblie. În epistola către Romani este folosită expresia „Sfintele Scripturi”, iar în Matei 26, 56 se vorbește despre „cele scrise prin prooroci”. În Daniel 10, 21. pr. p. Sfînta Scriptură este numită „Cartea adevărului”.

2. Cum mai este numită descoperirea cerească exprimată în cuvînte? Efes. 6, 17; Ebrei 5, 12; Fapte 7, 38.

Noțiunea „Cuvînt”, folosită în Efes. 6, 17 înseamnă exprimarea sau pronunțarea unei vorbe. În cazul acesta este vorba despre pronunțarea unor cuvînte care ies din gura lui Dumnezeu. Aceasta face din cuvînt sabie a Duhului, atît de lucrător încît biruiește orice vrăjmaș sîriritual. Dacă este folosit întocmai așa cum a fost spus de Dumnezeu, atunci este putere în ceea ce noi spunem.

3. Ce cuvînt ne arată nouă cum a ajuns omul în posesia Sfintei Scripturi? Ezra, 7, 6. pr. p. Neemia 9, 13.

Observați expresiile: „dată de Domnul”, „le-ai dat”. Dumnezeu „a dat” pe Isus Hristos, Cuvîntul devenit trup. (Ioan 3, 16) El „a dat” și Biblia, Cuvîntul scris.

4. Cu ce este asemănat Cuvîntul lui Dumnezeu? Efes. 6, 17; Ps. 119, 105; I. Petru 2, 2.

5. Prin ce este simbolizat Cuvîntul lui Dumnezeu? Ioan 6, 48, 58; Efes. 5, 26; Ps. 119, 103; Ebrei 5, 13, 14.

6. Care lucruri de valoare sînt folosite ca simboluri ale aceluiași Cuvînt? Ps. 19, 10. pr. p.; Ps. 12, 6.

7. Cu ce mai este asemănat Cuvîntul? Ier. 23, 29; Ebrei 4, 12; Rom. 1, 16.

ORIGINA SFINTEI SCRIPTURI

1. Pe ce cale a fost dată Sfînta Scriptură? II. Tim. 3, 16.

2. În ce cuvînte ne arată apostolul Petru că Dumnezeu a folosit pe prooroci în lucrarea lor? II. Petru 1, 21.

Vedem aci că Duhul Sfînt, a treia persoană a dumnezeirii, este puterea care a condus pe prooroci ca servi ai lui Dumnezeu. Ei au fost „mînați” de Duhul Sfînt. Cuvîntul înseamnă: „îmbărbătați”, „purtați”, „conduși”, „călăuziți”.

3. Care parte din Sfînta Scriptură a fost dată prin inspirație? II. Tim. 3, 16.

Legătura între divin și omenească așa cum este descoperită în Isus Hristos, se află și în Biblie. Toate adevărurile descoperite „au fost date de Dumnezeu”; totuși ele au fost exprimate prin cuvînte omenești. Faptul acesta,

care cu niciun chip nu este o dovadă împotriva Bibliei, ar trebui să întărească credința în Cuvîntul lui Dumnezeu. Acei care se exprimă cu privire la inspirația Sfintei Scripturi și unele părți ale acestora le iau ca fiind dumnezeiești, în timp ce pe altele le înlătură ca fiind omenești, uită faptul că dumnezeiescul Isus Hristos s-a împărtășit de natura noastră omenească pentru ca să poată ajunge la fiii oamenilor. Natura divină și natura omenească se îmbină în lucrarea de mîntuire a lui Dumnezeu pentru oameni.

4. Care este vorbirea biblică prin care ni se arată originea divină a Sf. Scripturi? Ier. 10, 1.

5. Cum vorbesc proorocii despre legătura dintre ei și Cuvîntul lui Dumnezeu? Ier. 1, 9; II. Sam. 23, 2.

„Isus Hristos a fost Acela care a vorbit poporului Său, prin prooroci...”

Este glasul lui Hristos, acela care vorbește către noi în cuprinsul întregului Vechiu Testament”.

6. Cum s-au raportat proorocii de mai tîrziu la descoperirile divine din vremurile dinaintea lor? II. Imp. 22, 8, 13; Mal. 4, 4; I. Petru 1, 10, 11.

Proorocii au acceptat descoperirile făcute prin Moise. Apostolii au acceptat cuvîntul dumnezeiesc primit prin Moise și prin prooroci, și chiar Isus Hristos a acceptat Scrierile lui Moise, ale proorocilor și psalmii (Luca 24, 44).

7. Ce legătură strînsă este între scrierile Vechiului Testament și experiențele Noului Testament? Ioan 5, 46; Luca 24, 27.

Cuvîntul lui Dumnezeu cuprinde atît Scriptura Vechiului Testament cît și aceea a Noului Testament. Una fără cealaltă nu este completă. Isus Hristos a arătat că adevărurile Vechiului Testament au aceeași valoare și cele ale Noului. Vechiul Testament aruncă lumină asupra Noului și Noul asupra Vechiului. Amîndouă sînt descoperirea slavei lui Dumnezeu, Hristos. Isus Hristos, așa cum a fost descoperit prin prooroci, simbolizat în serviciul jertfelor, reoglîdit în Lege, descoperit în prooroci, este comoara și împlinirea Vechiului Testament. Amîndouă, alît Vechiul cît și Noul Testament, conțin adevăruri care descoperă fiecărui cercetător sincer mereu noi adîncimi ale acestora.

8. În ce cuvînte este arătat caracterul veșnic al Cuvîntului lui Dumnezeu? Isaia 40, 8; I. Petru 1, 25.

Cuvîntul lui Dumnezeu este cuvîntul viului Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor. Dumnezeu este veșnic; ca urmare Cuvîntul Său trebuie să fie tot veșnic.

9. Prin ce comparație subliniază Domnul Hristos natura veșnică a Sfîntului Său Cuvînt? Mat. 24, 35; Ps. 119, 89.

10. În ce scop a fost dat Cuvîntul lui Dumnezeu? II. Tim. 3, 16, u.p.; Rom. 15, 4.

11. Ce trebuia să lucreze în noi Cuvîntul Sfintelor Scripturi? II. Tim. 3, 17.

Mînunate posibilități se oferă aceluia care se agață de mînunatele făgăduinți ale Cuvîntului lui Dumnezeu.

Întreaga Scriptură este o descoperire a lui Dumnezeu în Hristos.

Dacă o primim, dacă credem și ascultăm de ea, este cea mai puternică unealtă în lucrarea de transformare a caracterului.

ISUS HRISTOS ȘI SFINTA SCRIPTURA

1. Despre cine mărturisesc toți proorocii? Fapte 10, 43.

„Pe fiecare pagină, fie că se referă la istorie, la rînduiri dumnezeiești sau la proorocii, scrierile Vechiului Testament radiază slava Fiului lui Dumnezeu. „Toți proorocii mărturisesc” despre Hristos”.

2. În ce cuvînte a mărturisit Filip despre Mesia? Ioan 1, 45.

Isus Mîntuitorul este descoperit în Vechiul Testament tot atît de precis și clar ca și în Noul Testament. Tocmai lumina trecutului profetic scoate mîreț în evidență viața lui Isus și învățăturile Noului Testament.

3. După cuvintele lui Isus, despre cine mărturisește Scriptura și cum a folosit-o El? Ioan 5, 39; Luca 24, 25, 27, 44.

„Isus spune despre Scripturile Vechiului Testament: „...ele mărturisesc despre Mine” despre El, Mîntuitorul în care se unesc toate nădejdiile noastre cu privire la viața veșnică. Da, toată Sfînta Scriptură vorbește despre Hristos”.

4. Prin ce a fost simbolizat Isus Hristos ca Mesia? Gen. 49, 10; Deut. 32, 4; I. Cor. 10,4; Exod. 14, 19; Zah. 6, 12; Isa. 28, 16.

5. Ce proorocie a făcut proorocul Isaia cu privire la viața, patimile și moartea Fiului lui Dumnezeu? Isaia 61, 1; 53, 1-12.

„Hristos a devenit mijlocul prin care Dumnezeu a revărsat nemărginita Sa iubire asupra lumii căzută în păcat. „Căci Dumnezeu era în Hristos împăcînd lumea cu Sine”. Dumnezeu suferi împreună cu Fiul Său. În grădă suflă din Ghetsemani și în lupta cu moartea pe Golgota, eterna iubire a plătit prețul mîntuirii noastre.

6. Ce slavă trebuia să urmeze după patimile lui Hristos? Ps. 16, 10; Efes. 4, 8.

7. Cum vedea psalmistul lucrarea lui Isus Hristos ca judecător? Ps. 50, 3. pr.p., 4, 5.

8. Pentru ce au fost scrise toate acestea despre Isus Hristos în Sf. Scriptură? Ioan 20, 31.

Tot șirul întîmplărilor, al tipurilor preînchipuitoare, psalmii și proorociile, toate se întîlnesc într-un singur punct central — Isus Hristos — și țintesc către cel mai mare eveniment: moartea Sa pe cruce pentru mîntuirea noastră. Din acest punct central radiază apoi iarăși în Faptele Apostolilor, în experiențele Epistolelor și în proorocia Apocalipsei adevărul că Tatăl a trimis pe Fiul ca Mîntuitor al nostru.

CERCETAREA SCRIPTURILOR

1. Ce dovadă avem că Isus Hristos a considerat Sf. Scriptură drept călăuză sigură? Luca 24, 25, 27, 44.

Isus Hristos a citat Sf. Scriptură din motive simple că era vorba de Dumnezeu. Vechiul Testament era pentru Isus Hristos Cartea lui Dumnezeu — expresia Duhului și Voinței Tatălui.

2. Ce expresie — care se referă la Hristos, Cuvîntul cel veșnic — poate fi înțeleasă ca referindu-se și la cuvîntul scris? Apoc. 21, 6.

„Noi avem o Biblie plină de adevăruri prețioase”.

3. Care trebuie să fie unitatea de măsură a învățării și a credinței? Isaia 8, 20. pr. p.; Ioan 5, 39; II. Tim. 3, 15.

„Biblia și numai Biblia este îndreptarul credinței noastre”.

4. Ce folos aduce studiul Sf. Scripturi în viața celui credincios?

Răspuns: Credinciosul ajunge: curat (Ioan 15, 3); sfînt (Ioan 17, 17); zidit sufletește (Fapte 20, 32); mîngîiat (Ps. 119, 52) întărit (Ps. 119, 28).

5. Cînd credinciosul se lasă călăuzit de Cuvîntul lui Dumnezeu ce poziție ia el față de acesta? Ps. 119, 42; 140; Fapte 8, 4.

6. Ce sfat ne este dat cu privire la studierea Cuvîntului lui Dumnezeu? II. Tim. 2, 15.

7. Ce exemple de credincioși care au studiat sîrguincioși scripturile, ne prezintă Biblia? I. Petru 1, 10; Fapte 17, 11.

„Bereenii nu erau stăpîniți de prejudecăți... În fiecare zi ei cercetau Sf. Scriptură și cînd ei comparau text cu text, alături de ei stăteau îngerii lui Dumnezeu, care le luminau priceperea și făceau primitoare inimile lor”.

8. Care este sfatul Domnului cu privire la felul în care trebuie să studiem Sfîntul Cuvînt? Isaia 28, 10.

În studiul zilnic, metoda de studiu verset cu verset este deseori cea mai folosită. Cel care studiază să ia un verset, și apoi să-și concentreze mintea spre a găsi gîndul pe care Dumnezeu l-a pus în acel verset pentru el, și să stăruie asupra aceluși gînd pînă cînd și-l însușește. Un pasagiu studiat în felul acesta pînă ce însemnătatea lui este văzută limpede, este de mai mare valoare decît cetirea, în fugă a multor capitole,

fără nicio țintă aminită înaintea ochilor, și fără dobîndirea niciunei învățături pozitive.

9. Ce asigurare a ajutorului divin avem dacă ne apropiem de Cuvîntul lui Dumnezeu? Efes. 1, 17, 18.

10. Prin cine ne conduce Domnul în Cercetarea Cuvîntului Său? I. Cor. 2, 10, 11, 14; Ioan 14, 26.

11. Ce întîlnim cîteodată în cercetarea Cuvîntului Sfînt? II. Petru 3, 15, 16.

„Cuvîntul lui Dumnezeu, ca și ființa Autorului Lui, ne prezintă taine, pe care noi ființe muritoare nîciodată nu le vom înțelege pe deplin. Pătrunderea păcatului în lume, întruparea lui Isus Hristos, nașterea din nou, învierea și multe alte lucruri care ne sunt raportate de Biblie sunt taine prea adînci, pentru ca priceperea omească să le poată lămuri sau chiar numai să le înțeleagă așa cum trebuie. Nu avem niciun motiv să ne îndoim de Cuvîntul Său, pentru că nu putem pătrunde în tainele providenței Sale.

12. Care rugăciuni ale lui David arată dorința aceluia care cercetează în Cuvîntul vieții? Ps. 119, 18; 143, 10; 25, 5.

CUVINTUL LUI DUMNEZEU

1. Cum este numit Cuvîntul? Ebrei 4, 12. pr. p.

2. Ce este viul Cuvînt al lui Dumnezeu? Ioan 1, 1-3; „Venind să locuiască la noi, Isus avea să descopere pe Dumnezeu atît oamenilor cît și îngerilor. El era Cuvîntul lui Dumnezeu, gîndul lui Dumnezeu în forma în care poate fi auzit”.

3. Ce este spus despre lucrarea Cuvîntului lui Dumnezeu? Ebrei 4, 12; Luca 4, 32.

În fiecare poruncă, și în fiecare făgăduință a Cuvîntului lui Dumnezeu stă puterea, și însuși viața lui Dumnezeu prin care porunca poate fi împlinită și făgăduința realizată. Cine primește Cuvîntul prin credință, acela primește chiar viața și caracterul lui Dumnezeu.

4. În ce găsim unele dovezi ale lucrării acestei puteri a Cuvîntului? Ps. 33, 6, 9; Ebrei 1, 3; Marcu 2, 11, 12.

5. Ce însemnătate are pentru noi faptul că Cuvîntul lui Dumnezeu este puternic? Iac. 1, 18; I. Petru 1, 23.

6. Ce putem învăța din Cuvîntul lui Dumnezeu, cînd cugetăm la el? Ioan 6, 51; Mat. 4, 4.

După cum hrana ne păstrează viața corporală, tot așa va fi păstrată prin Cuvîntul lui Dumnezeu, și viața noastră spirituală. Fiecare suflet trebuie să primească pentru el însuși viața din Cuvîntul lui Dumnezeu. După cum noi înșine trebuie să mîncăm pentru ca să ne hrănim tot așa înșine trebuie să primim și Cuvîntul.

7. Ce lucrare face Cuvîntul lui Dumnezeu în viața aceluia care-l primește? Ps. 119, 9, 11; 107, 20.

8. Ce asigură Domnul Isus aceluia care primește Cuvîntul și ascultă de el? Iosua 21, 45.

9. Cum au primit credincioșii din Tesalonic Cuvîntul lui Dumnezeu? I. Tes. 2, 13.

Dacă doriți să trăiți o adevărată viață creștină, prin continuă atingere cu Cuvîntul lui Dumnezeu, trebuie să țineți conștiința mereu trează. Toate lucrurile prețioase, pe care Dumnezeu, printr-un nemărginit de mare preț le-a prevăzut pentru noi, nu ne pot întări și nici nu ne pot ajuta să creștem spiritual, dacă nu ni le însușim. Noi trebuie să ne hrănim cu Cuvîntul lui Dumnezeu, — și să facem din el o parte din noi înșine.

10. Ce a făcut proorocul Ieremia cu Cuvîntul lui Dumnezeu? Ier. 15, 16.

11. Care este lucrul important în purtarea noastră față de Cuvîntul lui Dumnezeu? Iacob 1, 22.

Este important să venim la „cunoștința adevărului” (I. Tim. 2, 4) și să fim aleși în „credința adevărului” (II. Tes. 2, 13); dar este de asemenea necesar și important să și ascultăm de adevăr (I. Petru 1, 22).

12. Ce așteaptă Dumnezeu dela noi după ce am primit Cuvîntul Său? Apoc. 1, 2.

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2
București — Str. Brezoianu 23-25